

El cicle "Ara, Jazz" de "la Caixa"

El mes de febrer d'enguany es recordarà com aquell en el qual el Jazz de qualitat retornava a la ciutat. En el Cercle Cultural de la Caixa de Pensions s'iniciava una sèrie de sis sessions encaminades a donar una petita perspectiva del jazz actual. Però especialment, per a reprendre l'afecció jove i entusiasta a aquesta música. El vici dels fanàtics del jazz de ficar-se dins la pell del solista i sentir les excentricitats improvisades, el *swing* de les balades i les síncopes de la percussió no té edats, i ha permès un constant contacte entre els artistes i el públic, ajudat per les justes dimensions de l'auditori, que mantenen un incessant entusiasme en aquesta relació i que caracteritzen les bones *jazz-sessions*.

El primer concert del cicle agafà el públic pel costat tendre i la guitarra de John Collins ens manifestava que el jazz no solament transmet el seu missatge per la velocitat de les notes sinó també per la sensibilitat que el músic porta a dins. Hem de tenir en compte que Collins és un representant de l'era *swing*, l'època més clàssica del jazz, i que el secundaven Jimmy Woode (b), en altres ocasions acompanyant de la Fitzgerald i d'Ellington, i Alvin Queen (bt).

La següent actuació, el mes de març, s'oferia conjuntament amb un petit homenatge a aquells peoners del jazz a la comarca. Els socis de l'antic Jazz-Club anunciaren la represa de la seva activitat i les gestions dutes a terme per a legalitzar-lo. El trio format per George Kelly (st), Red Richards (p) i Michael Silva (bt) estigué a la mesura que esperaven els vells jazz-fans granollerins.

El cicle "Ara, Jazz" s'internà en la tercera sessió en la samba i la bossa-nova, ritmes derivats del jazz, de la veu d'Erica Norimar. La cantant brasilera havia actuat a una Nit amb Jazz deu anys abans, acompanyada del trio de Tete. A-

quest cop, comptant amb el valuós ajut de Leonardo Luz (p), Carlos Benavent (b,har.) i Quim Soler, l'Erica demostrà de sobres que venia del país del carnaval.

La Quarta sessió tingué de protagonistes quatre músics del país (L'Enric Peter, suís de naixement el podem considerar un català més, sempre entre Tete i Terrassa). I els ja coneguts Lucky Guri, Josep M. Farràs i Adrià Font. Tots junts deixaren entreveure que el jazz que es fa a Catalunya té un nivell de qualitat molt alt.

La Johnny Copeland i el seu festival "Blues from Texas" foren tot un espectacle. Els *blues* que, a finals del segle passat, servien per a expressar l'angoixa de la raça negra, s'havien convertit aquesta vegada en una mostra de la vitalitat particular dels músics americans.

I el mes de juliol sentíem la darrera actuació, per ara, del cicle. La fenomenal cantant Carrie Smith --acompanyada de Lucky Guri (p), Horacio Fumeiro (b), Peer Wyboris (bt) i un trompeta de l'orquestra de Panamà Francis que passava de gira per Barcelona— volgué repetir l'èxit obtingut dos anys abans a Cardedeu. I certament que ho aconseguí: la sessió fou d'aquelles que no s'obliden mai, amb un "Amén" final apoteòsic i que culminà de forma brillant la primera part d'aquest cicle.

Diem primera part perquè ha quedat ben clar que el cicle tindrà continuïtat; així ho vol la ciutat, entusiasmada altra vegada amb el jazz. I és que amb aquest cicle s'ha aconseguit allò que fa pocs anys no ens podíem imaginar: s'ha creat un nou planter de joves afeccionats, al mateix temps que es recupera a Granollers aquells altres joves integrants de l'antic Jazz-Club, que ja l'han tornat a posar en funcionament.

Per molts anys!

Francesc Sala i Pascual